

DOS PERSONATGES

En un racó de la Barcelona típica, on és fàcil trobar-hi algun pseudo-hippy descamisat, brut i melenós, o melenut, extassiant-se amb el so que ell mateix arrenca d'un guitarró, o bé dues parelles, amb smokings el·ls, elles amb vestits llargs i capes de visó, menjant desaforadament pa amb tomàquet i pernil, voltades per quadres d'inspiració modernista, estampes vuitcentistes i reproduccions de les primeres fotografies d'en Napoleón, el famós fotògraf de Barcelona... En aquest racó de la Barcelona típica, com us deia, hi ha dos personatges que criden molt l'atenció: un xicot jove, i un home d'uns trenta-cinc anys mal comptats. Anem per parts. El noi porta ulleres, no és gaire alt i està més aviat grassonet. El cabell curt, ben tallat, disfressa una miqueta el seu fons bohemi que per força ha de tenir. Va sempre acompanyat d'una carpeta repleta de paper de barba, un llapis carbó i un rotulador, i no es cansa mai de dibuixar. Tan aviat està dibuixant la colla de gent jove que canta a la seva esquerra, com a l'estranger ebri que dormiteja al sofà del fons. Però sembla que no quedi mai satisfet, doncs aquests dibuixos que fa per distreure's, o per practicar, no els acaba mai. Almenys, allà els endreça molt aviat, i dona la impressió de que ell és el primer detractor de la seva obra. Ara bé, quan fa retrats, quan dibuixa les cares dels clients que accedeixen a posar, immòbils, perquè els hi faci un bon retrat, aleshores és diferent. Allà el noi hi aboca tota la força expressiva que duu a dins, i surt un dibuix francament sensacional. Aquest xicot (ignoro el seu nom), en sap un niu de dibuixar. Després cobrarà tres-centes pessetes per la feina, i esperarà amb paciència que un altre client de la casa superi la vergonya que per alguns pot significar, el seure damunt

d'un tamboret molt alt, amb un focus de llum ben dirigit a la cara, al davant mateix de la porta d'entrada. És un personatge molt curiós. Jo mai he parlat amb ell, però una vegada vaig fer el xafarder, escoltant la conversa que tenia amb un individu recent arribat que va demanar que li servissin un gelat de maduixa. Li va preguntar:

—Ja has sopat, avui?

I el dibuixant li respongué:

—Sí, sí, la senyora X m'ha donat un plat de sopa.

—Bé, però una truita te la menjaràs, oi?

El xicot va dir que sí, sense atrevir-se quasi a obrir la boca.

És realment, un personatge curiós, molt curiós.

No menys curiós és l'altre personatge, el dels trenta cinc anys mal comptats. Es fa dir Luis, en castellà i tot, però parla català. Porta una armilla verda ribetejada amb pedres brillants, damunt d'una camisa blanca, on hi ressalta una corbata que crec recordar és vermella. Al cap hi duu un d'aquells barrets moruns en forma de tronc de con, de color granat. Per acabar d'arrodonar el conjunt, ja de per si prou extravagant, un bigoti molt estilitzat li munta guàrdia sota el nas. Quan li insinues la lògica curiositat per saber qui és en Luis, s'asseu a la teva taula i et parla molt sobre les generacions, el desert, el sol i l'aigua. Estableix una complicada analogia entre els arbres i la vida humana i et sollicita que li deixis veure la mà dreta primer, després l'esquerra que examina d'una ràpida passada, amb l'eficàcia ajuda d'una «Lámpara de Aladino» exactament igual a les dels nostres contes de quan érem criatures, i t'aconsella sobre el comportament que has de tenir durant tota la teva vida. Raons, en dona moltes. Explicacions, en fa un munt, però no se'n treu l'aigua clara. Contesta tot el que se li pregunta, però comença parlant-te de cols i acaba ensenyan-te els capcirons dels dits per convence't de que ell és, també, professor de guitarra. En Luis s'alegra quan, després de tocar i estudiar les mans d'un, sentència que un és un bon home, i un també se n'alegra, i fins i tot, sap menys greu desfer-se dels vint duros que costa la «visita».

Un personatge curiós en Luis. Certament, un personatge molt curiós...

Joaquim Brustenga-Etxauri

Diccionari de butxacó

Biga: Hi ha gent que cobra per veure la palla de l'ull dels altres i n'hi ha que cobra per no veure la biga.

Bígam: Casat dues vegades.

No està prou clar si els que tenen dues dones també estan obligats a fer declaració de renda.

Suposo que el problema no són les dues dones, sinó les dues sogres.

Bigàmia: Conseqüència directa del que es casa dues vegades, que està ben gamat.

Bílingüe Que té dues llengües i les fa servir força. Molts locutors, només en tenen una, però molt llarga.

Bimanual: Fet amb les dues mans. La majoria dels manuals són bimanuals.

Bimensual: Que apareix dues vegades al mes.

Alguns funcionaris són bimensuals o unimensuals, és a dir, només apareixen el dia de cobrar.

Binomi: Que consta de dos termes. El sistema electoral del país sol ser sempre binomi: sí o no.

Biografia: Les biografies polítiques tenen un problema: només es poden fer les de polítics d'esquerra ben morts o la de polítics de dretes ben vius.

Bípede: Que té dos peus.

Els soldats italians, a l'última guerra mundial, tenien fama de ser més bípedes que ningú.

Bipiramidal: Que es pren els piràmids de dos en dos.

Bipolar: De dos pols.

Si per comptes de dos pols són dos polis se'n diu patrulla.

Bis: Per segona vegada.

Hi ha ministres que són bis, tris, etc.

Bisbe: Dignatari eclesiàstic.

Bisbe auxiliar: Auxiliar eclesiàstic.

Els auxiliars administratius no porten sotana.

Biserial: Un serial més pesat que els altres.

Bisetmanal: Que apareix dos cops per setmana. Cobrador de rebuts.

Bitmut: Dues vegades mut.

Bitllet: Els que diuen que amb un piló de bitllets es pot comprar tot no tenen raó. A vegades es necessiten dos pilons.

Jaume Farriol

INSTALACION DE AGUA Y ELECTRICIDAD

INDUSTRIALES Y DOMESTICAS

ILUMINACION DE JARDINES Y PISCINAS

PALMAR

Piso Careta (El Rieral) - Sta. Eulalia de Ronsana

C. Calvo Sotelo, 34 - Llinás del Vallés